

Nr 226.

Av herr **Tengdahl**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 97, angående höjning av anslaget till överståthållareämbetet, avseende ökat bidrag till avlöning åt den under andre stadsfogden i Stockholm lydande exekutionsbetjäningen.

Kungl. Maj:ts proposition nr 97 går ut på ett från 12,200 till 21,000 kronor ökat bidrag till exekutionsbetjäningens — preciserat: den under 2:dre stadsfogden — avlöning, under det överståthållareämbetets hemställan, som ligger till grund, syftar till utgiftspostens i fråga ökning till 30,000 kronor. Skillnaden ligger också däri, att Kungl. Maj:t alltfört vill behålla bidragsprincipen, under det överståthållareämbetet önskar, att staten övertager avlöningsansvaret för ifrågavarande exekutionsbetjäning, medan Stockholms stad skulle ensam svara för den betjäning, som sorterar under 1:a och 3:e stadsfogdarna. Såsom framgår av handlingarna, har hela denna fråga ansetts särskilt invecklad i följd därav, att Stockholm är på en gång stad och eget län, varigenom förhållandena i andra städer icke utan vidare äro på Stockholm tillämpliga. Riksdagen har också behandlat frågan olika vid olika tillfällen, men icke med tillräckligt tydligt uttalade åsikter, för att saken skulle kunna slutgiltigt ordnas. Civilministern och riksdagen 1885 voro fullkomligt ense, att staten borde ensam — som den gjort i 200 år — svara för denna betjänings avlöning, och först på 1900-talet börjar en något annan uppfattning göra sig gällande, och leder då denna till principen om bidrag. Statskontoret har flera gånger uttryckt sin uppfattning om betalningsskyldighet för staten ensam i detta avseende — även sedan en riksdag uttalat en annan mening; men nu på sistone har löneregleringskommittén i ett vidlyftigt, intressant, men — som det mesta kommittétryck — gräsligt torrt utlåtande även den kommit till hävdande av bidragsprincipen, och 1915 års civilminister anser sig

böra ställa sig på samma ståndpunkt, därmed tagande avstånd från kollegan av 1885.

Den, som vill se, hur saken utvecklats sig från 1634, läse löne-regleringskommitténs utlåtande, om han orkar!

Man må hava vilka åsikter som helst i denna fråga, borde man kunna vara överens om orimligheten i, att ett antal familjeförsörjare med ett ansvarsfullt, obehagligt, man skulle mången gång rent av kunna säga mothjudande uppdrag skola vara de oskyldiga offren för, att olika myndigheter icke kunna komma överens om, vem som skall avlöna dem. Den ringaste eftertanke säger, att dessa människor, som skola vara domsverkställare, inmana väl i allmänhet rätt otrevliga individer i fängelse samt indriva å annan ort obetalda utskylder, väl inte kunna i lönehänseende eller på något som helst sätt i övrigt jämföras — såsom löne-regleringskommittén gjort — med förste vaktmästare i ämbetsverken, vilka vaktmästare ha att bära en del papper mellan ämbetsverken och för övrigt vara tackar-mjukast i korridorerna. Den löneförhöjning, som överståthållareämbetet begärt för andra stadsfogdens exekutionsbetjäning — och med vilken förhöjning de i alla fall inte på långa vägar komma upp till den hos 1:e och 3:e stadsfogdarne anställda betjäningens ekonomiska ställning — denna löneförhöjning är synnerligen väl motiverad. Med en slutavlöning av 2,400 kronor komma de endast upp till en inkomst, som med 100 kronor överskjuter slutlönen för närvarande för en poliskonstapel i Stockholm. Det är min livliga övertygelse, att om Stockholms stad genom ett tillräckligt tydligt uttalande av riksdagen skulle känna sig skyldig att svara för, att denna betjäning finge en mot sysslans karaktär och vikt svarande bärgning, skulle staden icke ett ögonblick draga sig för att minst bestämma en sådan lön som den av överståthållareämbetet föreslagna — vare sig detta skulle ske med eller utan statsbidrag. Nu är jag emellertid icke av utredningen övertygad, att Stockholms stad har en sådan skyldighet, men betonar ånyo, att huvudsaken härvidlag är vinnande av klarhet, så att den, som befinnes bära svara för sakens ordnande, vet, vad han har att rätta sig efter. Den mening, som civilministern uttryckt i motiveringen av propositionen *utan att finna någon form för densamma i själva klämman*, lärer måhända ej kunna anses tillfyllest.

Lika med överståthållareämbetet anser jag, att här ifrågavarande personer borde snarast uppsättas på ordinarie stat, men att i väntan på reglering av löneförhållandena i verket i sin helhet man bör kunna nöja sig med vederbörlig ökning av extra anslaget för möjliggörande

av anställande av ökat antal exekutionsbetjäning hos 2:e stadsfogden samt beredande av ålderstillägg och vikariatsersättningar åt densamma, allt av statsmedel; vadan jag — med vederbörlig ändring av Kungl. Maj:ts kläm i propositionen — tager mig friheten föreslå riksdagen besluta:

att å staten för överståthållareämbetet, i stället för det till avlöning åt exekutionsbetjäningen i Stockholm upptagna belopp, 12,200 kronor, från och med år 1916 såsom bidrag till avlöning åt den under andre stadsfogden i Stockholm lydande exekutionsbetjäningen anvisa ett belopp av 30,000 kronor samt till följd därav från och med år 1916 höja det å riksstaten uppförda ordinarie anslaget till överståthållareämbetet från 97,822 kronor med 17,800 kronor eller till 115,622 kronor.

Stockholm den 21 april 1915.

Knut A. Tengdahl.

I motionens syfte instämmer:

Hj. Branting.